

Zaļe-Nieks

Zaļe-Nieks
3x3
Zaļenieki
2008

Zaļenieku 3x3 nometnes avīze • 2008.gads • Sestdiena • 19.jūlijs • Septītais asns

Ziņas

Ko darīsim rīt?

Svētdiena, 20. jūlijs
9.00-10.00 Celšanās
10.00-10.45 Brokastis
10.45-11.00 3x3 TV ziņas
11.00-12.00 Kopsapulce – visiem nometniekiem kultūras nama zālē
12.00 Pulcēšanās pie nometnes karoga pils priekšā. Nometnes slēgšana
12.30 Dalībnieki pabeidz dienesta viesnīcas istabiņu nodošanu dežurantei
13.00 Izbraukšana uz Rīgu ar autobusiem (no dienesta viesnīcas stāvlaukuma)

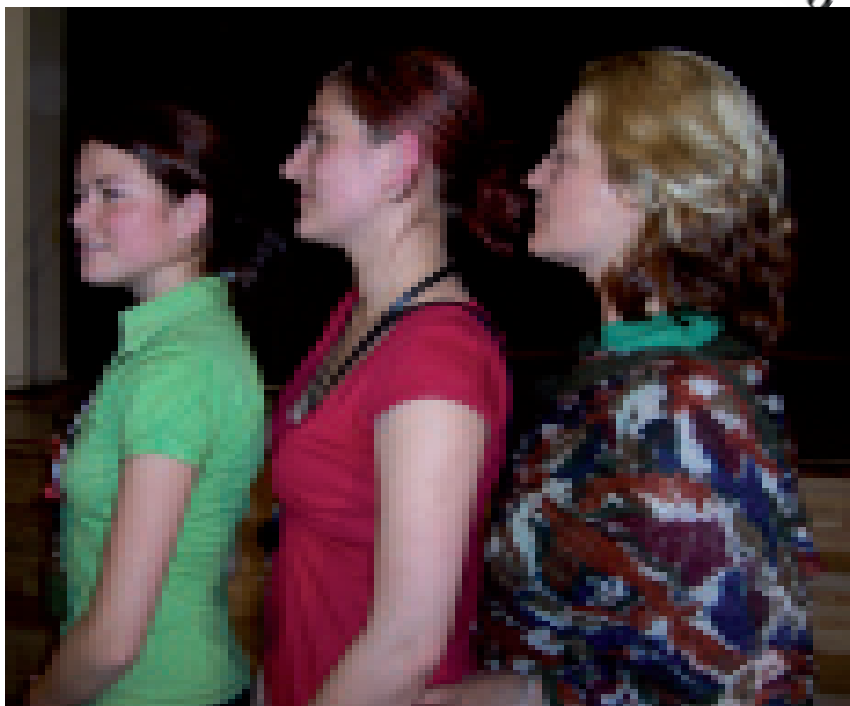
Infocentra prieki un nedienas

Saspringta, bet ne tik ļoti, lai nebūtu jauka, šī nedēļa bija nometnes informācijas centra darbiniekiem Kristīnei un Velgai Vimbām, Evitai Puzulei un Marekam Šneideram.

Darbu priecīgāku darīja tas, ka kopētājs, printeris un cita tehnika, kas sākumā ļoti niķojās, otrā dienā rima gražoties. Priecēja kāda vietējā Zaļenieku sieva, kas katru dienu atnesa svaigus ziedus un ogas. Un, protams, priecēja nometnieki, kas, neskatoties uz sākuma gultasvietu un adresu neskaidrībām, lapseņu uzbrukumu un citām nebūšanām, bija saprotoši un ar visu tika galā. Kristīne Vimba ir 3x3 nometņu informācijas centra pieredzējusi darbiniece, bet liepājnieki Evita un Mareks, viņas uzaicināti, nometnē bija pirmo reizi. Saka, ka iepazīties, varbūt braukšot vēl.

Zolītes rezultāti

Pēc vairāku nakšu cīņas ir noslēdzies zolītes turnīrs. Trīs finālisti bija Aivars Celitāns, Baiba un Kārlis Krūmiņi. Sacensības vēroja līdzjutēji, un bija pat sekretāre, kas vēroja, lai punktus pareizi saskaitītu. Pēc spraigas cīņas uzvarētāja godu ieguva Kārlis Krūmiņš. Tas bija otrais zolītes turnīrs Latvijas 3x3 vēsturē. Pirmais notika pagājušajā gadā Laidzē. Tajā

Trīs Aspazijas: Sveta Cemīte, Ance Rokpelne un Daiga Rokpelne.

3x3 pAtiesās ovĀcijAs uzvedumAm “AspAzijas nAks”

Lai arī pasaules slavu muzikālā uzveduma “Aspazijas nakts” autori negrib iemantot, domājams, TĀDU publikas atsaucību pat neviena Holivudas filma nav piedzīvojusi: skatītāji droši pievienojās izrādē dziedātajām dziesmām, skaļi aplaudēja un dipināja ar kājām jau pirms filmas sākuma.

Jā, šāda veida uzvedumu 3x3 piedzīvoja pirmoreiz, radot jaunu vērtību par Zaļenieku pagasta zināmāko vērtību - te dzimušo dzejnieci Elzu Rozenbergu jeb Aspaziju.

Pirmkārt, ievirzes “Aspazija - vīriešu atmodinātāja” veidotā uzveduma autori atraduši neparastu pieeju Aspazijas parādīšanai uz ekrāna – akcentētas attiecības ar vīriešiem, no kuriem tā kārtīgi atmodināja gan tikai vienu - Jāni Pliekšānu jeb Raini. Pārējo modribu gan viņa prata iemidzināt... Aspazijas daiļrade izskanēja dzejas lasījumos un kopdziesmās.

Otrkārt, neparasts ir pats uzvedums: attēli, „kustīgās bildes”, kora dziesmas, biogrāfijas lasījums, tapers (-e), kas spēlē pavadijumu filmai kā mēmā kino

laikos. Mūsdienu modernās tehnoloģijas un kino pirmsākumi veiksmīgi apvienojušies, lai parādītu Aspaziju šodien.

Filmas veidotāji atzīst, ka sākotnēji plānotos 12 vīriešus uz ekrāna gan nesaskaitīt, jo laika limits uzlicis savus ierobežojumus. Gribējies izdarīt maksimāli daudz, kas arī ir izdevies.

Kā izdevās piemēklēt aktierus, kas tik ļoti līdzinās reālajām personām? Izrādās, pilnīga skaidrība jau sen pirms filmas sākuma bijusi par Raiņa un Aspazijas pēdējiem tēlotājiem - Kārli un Daigu Rokpelņiem. Arī par vidējo Aspaziju - Anci Rokpelni - jau doma bijusi. Pārējos vienkārši novērtēja, kad ieraudzīja.

Aktieru un publikas iepazīšanās daļa pēc uzveduma bija ne mazāk sirsnīga, netrūka pat Oskara nominācijas cienīgas pateicības runas, kurā Aspazijas lomas atveidotāja un viņas memuāru lasītāja Daiga Rokpelne atzinās, ka šo mirkli gaidījusi visu mūžu. Skatītāji arī nebija zaudējuši prieku, ko izteica ar ovācijām un aplausiem.

Ja runā par filmas (vairs ne muzikālā uzveduma) turpmāko likteni, jāsaka, ka ir doma lasīto tekstu ierakstīt un rādīt

Nākotne

Pirmā 3x3 vadības loku

nometne

Nākamnedēļ – no 23. līdz 27. jūlijam – notiks īpaša 3x3 nometne – pirmā vadības loku nometne, kurā

sabrauks bijušie 3x3 nometņu vadītāji un ievirzu vadītāji, lai dalītos pieredzē un plānotu 3x3 tālāko izaugsmi. Nometnes vadītājas divas Ineses – Inese Bērziņa un Inese Krūmiņa.

Ineses labprāt saņemtu arī citu nometnes dalībnieku, ne tikai vadītāju, idejas par 3x3 nometnēm nākotnē. Savas domas varat uzrakstīt Inesei Bērziņai uz e-pastu inese@latviesi.com vai Inesei Krūmiņai uz e-pastu inese3x3@gmail.com.

Naukšēnos - par robežām

Nākamgad pirmā 3x3 nometne notiks Valmieras rajona Naukšēnos no 28. jūnija līdz 5. jūlijam. Vadītāji Daiga un Kārlis Rokpeļņi

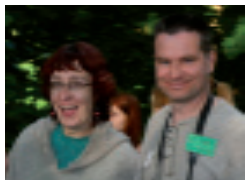
(Zaļeniekos iepazīti kā Aspazija un Rainis briedumā). Rokpeļņiem šī būs pirmā vadītā nometne, kuras veidošanā liels atbalsts ar idejām un organizāciju būs viņu jaunā paaudze – Ance, Kārlis un Alberts.

Rokpeļņi stāsta, ka Naukšēni atrodas Igaunijas pierobežā, tādēļ šajā 3x3 varētu runāt par robežām. Robežām, kuras jāsaģlabā, un robežām, kuras jāpārvar. Katram pašam sevi, ģimenei, saimei, latviešiem un sabiedrībai kopumā.

Pieteikties nometnei var, rakstot daiga.rokpelne@valmiera.lv.

Kazdangā – sports un

jaunsargi

Otra 3x3 nometne nākamgad notiks no 19. līdz 26. jūlijam Liepājas rajona Kazdangā. To vadīs Daiga un Aldis Bitinieki, kas jau

bijuši nometņu vadītāji Skrundā un Kalnos. Arī viņu lielais atbalsts būs meitas Laura, Monta un Anete.

Kazdanga ir bagāta ar kultūrvēstures un sporta un tradīcijām, te ir aktīva jaunsargu kustība. Tiks domāts, lai nometnieki iepazītu vietējās tradīcijas un lai interesanti būtu jauniešiem. Bitinieki, kam ir liela 3x3 nometņu pieredze, atzīst, ka tik skaistā pili ar tik skaistu parku līdzās kā Kazdangā vēl neesot bijuši.

Pieteikties var, rakstot daiga.bi-

Nedēļa

Dzīvot pašam un ļaut dzīvot citiem

Nometnes vadītājs Adris To-mašūns mirkli pirms Zaļenieku 3x3 noslēguma saka: “Man ļoti gribējās, lai cilvēki, kas atbrauc uz Zemgali, sajūt, kā te cilvēki dzīvo. Ja šī sajūta ir gūta - viss kārtībā. Jo dzīvot zaļi nozīmē - dzīvot pašam un ļaut dzīvot citiem.

Nometnes laikā es redzēju, ka esam tādi, kādi esam, un redzēju, kā maināmies. Nevaru pateikt konkrētu brīdi, kas man visvairāk palicis prātā, jo nometni uztveru kā procesu. Atšķirībā no nometnes dalībniekiem,

kam nometne sākās un beidzās konkrētā datumā, man tā sākās pirms diviem gadiem un nebeigsies ar svētdienu.

Man ļoti patika ekskursiju diena, bet apbēdināja notikumi, kurus iepriekš nevarēja paredzēt un ietekmēt: kāds puika izmežģīja roku, bērnus pirms daudzinājuma sakoda lapsenes (vismagāk cieta viesos atbraukušā “Zemgales Ziņu” žurnālista ģimene), bet Keramikas ievirzes vadītāja Gundega sasirga tik ļoti, ka nācās izsaukt neatliekamo palīdzību. Tāpat

Vislabāk garšojā putas un makaroni

Par mūsu brokastīm, pusdienām un vakariņām visu šo nedēļu gādāja virtuves saime ēdnīcas vadītājas Maigas Bērziņas, pavāres Marutas Balodes un viņas palīdzes Valdas Puļķes vadībā. Viņām palīdzēja čaklas meitenes - Santa, Agnese, Elīna, Sņezana, Gunta, Līga un Lidiņa un arī Terēzīte, kura gādāja, lai galdā vienmēr būtu tīri trauki.

Ēdnīcas vadītāja Maiga atzīst, ka šo nedēļu dzīvojušas labā stresā un pamatīgā darbā. Tik lielu saimi barojušas pirmo reizi, tādēļ šo nometni noteikti ilgi atcerēsoties. Darbu sākušas sešos no rīta un beigušas pēc deviņiem vakarā. Jaunākās meitenes gan vēl spējušas panīkt un padancot 3x3 pulkā, taču citus nometnes labumus gan nepaspējušas izbaudīt.

Saimnieces ļoti centušās, lai ēdi-

ens būtu garšīgs ikvienam. Īpašas rūpes bijušas par 16 veģetāriešiem, kas sēdināti pie atsevišķa galda. Nometnes vadība prasījusi, lai ēdiens būtu vienkāršs kā latviešu lauku mājās, un viņas tādu arī domājušas. Produkti nav glabāti saldētavās, viss nācis svaigs no lauku tirgotājiem tirgū. Nometniekiem vislabāk patikušas putas, (jo īpaši tā smeķīgā Tērvetē) un arī makaroni ar gaļu. Galdā gan nav celti īpaši Zemgales ēdieni, taču svētdienas brokastīm viņas pašas cepšot svētku maizītes.

Ēdnīca, tāpat kā kafejnīca un veikals, kurā papildinājām savas rezerves, pieder SIA „SMagone”. Uzņēmuma direktore Smuidra Berkīte un valdes locekle Agita Morozova visu šo nedēļu gādāja par to, lai mums visa pietiktu. Paldies viņām un viņu darbiniekiem par to!

Ziņotājas ziņojuma rezumē

Par kafejnīcas darbu no 13. – 19. jūlijam 2008.g.

Nikšanas kafejnīca no materiālās puses:

1. vietā – Tērvetes alus (pudelēs);
2. vietā – Zelta Aldara alus (pudelēs);
3. vietā – bezalkoholiskais alus (dažas pudeles). Kopā izdzeras apmēram 50 kastes. Nesmādēja arī alu bundžās – apmēram 240 gab.

Izteikts pieprasījums pēc negāzēta ūdens, bet pupiņu kafiju izvērija 6 kg. Iecienītākās uzkodas – ķiploku grauzdīņi un speķa pīrādziņi, gaļas speciālā uzkoda – viss Latvijas prece.

Nīcēju vēderos pazuda 10 kg siera cepumu, 5 spaiņi ķiršu, 15 litri aveņu,

10 litri melleņu, 250 saldējumi.

No emocionālās puses:

Uz jautājumu, ar ko mēs atšķiramies no normālajiem, kafejnīcas vadītāja Agita atbildēja: „Daudz interesantu cilvēku, visi runā latviski (arī tie, kas vēl isti nemāk), un ļoti pacietīgi rindā stāvētāji, ja bija rinda.”

Kafejnīcas meitenes strādāja, kamēr caur durvīm varēja manīt (un dzirdēt) nīcējus (apmēram līdz 3 – 4 ritā) un piedāvāja iegādāties rezerves (ja nu kas...) pirms kafejnīcas slēgšanas.

Esot gan dzirdēts, ka citās nometnēs aliņš baudīts 2x vairāk. Pretalkohola reklāma beidzot nos-

Vietējiem prāsīja vecāku atļaujas

No deviņiem vakarā līdz sešiem rītā par mūsu drošību gādāja septiņi vietējie zemessargi. Pirmā vakara trīs cilvēki sardzi nomainīja ar diviem, jo Zaļenieku novadā viss bijis 3xtrīsiski mierīgi. Mūs atšķīra ar kaklu siksnām (arī tumsā!!!?), bet vietējie uzrādīja vecāku parakstītas atļaujas. Varbūt arī kāds pa starpu gadījās, bet vai mums žēl, ja tik dzied, danco un ... kā mēs. Zaļš paldies Zaļenieku ļaudīm, kuri no sirds gādāja par mūsu zaļo nedēļas dzīvi!!!

Ziņotāja D (K)

Ne sadegšAnAi – mūžībAi

Tālais tuvums...Bungas čukst...

Tautasdziesma un dabas spēks mūs kopā sien ar sentēvu laikiem.

Stigu stīgām caurvijusies gudrība, ko redzīga acs un jūtīga sirds atver sev un pasaulei.

Ceļš, tik zināms, drošs un vienlaicīgi neatklāts, stihisku un neapvaldāmu spēku pilns, ved, raga skaņas balss aicināts, uz avotu, kur „straumē kūru uguntiņu”.

Pašķīruši ceļu ugunij, kas Vilku ievirzes dalībnieku lāpās kvēlo, un ļāvušies, lai tā mūs ved pie rieta saules rotāta jaunā ozoliņa, kas ieskaits simtgadīgu koku ielokā, esam vietā, kur redzamajā pasaulē, novelkot robežu starp materiālo un garīgo, apdvēseļojam ik darbību, piešķirot tai rituāla nozīmi. Caur vārtiem ienākam telpā, kurai būtu jābūt brīvai no raizēm un rūpēm, ikdienas steigas un nemiera, pašā viducī ar dzīvu, kvēlojošu uguni pavadu.

Senie tērpī, kokles un stabules skaņas, koku varenums, zemes spēks, vēja klusēšana un iekšēja gatavība atvērtībai. Uguns dvēselītei ziedīnam dodam rudzu maizes gabaliņu, plāvas zāļu plūkumiņu, trejdeviņus dzīpariņus... arī katrs savu dzīves mirkli ne sadegšanai – mūžībai...kopīgi veidotai...

Krustiem zvaigznes debesīs, krustiņiem dziesmas ar uzrunām mijas. Nometnes vadītāja Andra Tomašūna

Izstāde

pateicība, ka esam šeit kopā ar viņu daudzinašumā, apzinoties tēvu atstāto mantojumu, mūsu vara saknes un, caur sevi transformējot, būt par zelta zariem, kas jaunajām zilēm dod spēku, drošības sajūtu dzīvē jaunās atvases.

Domas, darbu un savstarpējo attiecību ekoloģija izskan Gunāra Stroda teiktajā. „Neviena zaļa birzs bez nopietnas vajadzības netika traucēta. Zaļi dzīvodami, par dabu neaizmirst. Zaļi dzīvodami, vienam par otru neaizmirst, neaizskart, nesāpināt. Sidraba birzis esam mēs visi.”

Inese Krūmiņa mudina atcerēties, kādā veidā katrā no mums ir palikušas tēva un mātes, vecvecāku dotās darbības tikumu formulas. Mēs esam tikai posms dzimtas, tautas un Latvijas liktenstāstā. Laiks ir bijis pirms un būs pēc mums. Mēs esam kā starpnieki, kā laipa starp pagātni un nākotni – dzīva, pulsējoša tagadne.

ZA

Runā Rīga

Kā būtu, ja mēs pārfrāzētu kādu senu teicienu? Tad tas skanētu šādi : viss plūst, nekas nemainās. Un tas būtu par vienu no sadzīviskajiem aspektiem.

Proti: kopš 3x3 pirmsākumiem Latvijā (tais tālajos Jānos Madlienā) Līgas Rupertes svešatnē uzsāktā un Jāņa Gulbja šeitā turpinātā ģimeņu nometnes kustība pa šiem gadiem varenī gājusi plašumā. Kā uzticams nometnieks un līdzbiedrs (pat uzticības persona!) bijis Latvijas Radiofons. Un vai ik vasaru (ja vien neesam nometnes vadības uzaicināti) šķīroties no kārtējā ģimeņu sadraudzības saietā, nostaļģiskas atmiņas par aizvadīto laiku ētervilņos reproducējam reportāžās par šo latviešiem tik svētigo un būtisko (pat maģisko!) 3x3. Vēlme sapazīstināt ar apbrīnas vērtiem tautiešiem – patiesi! – ir tik liela, ka ar vienu raidījumu vien nepietiek. Tālab Latvijas Radio vilņos mēnesi pa mēnesim vēl skanēs ne viena vien šo piefiksēta portretintervija. Tālab lūgums ir tikai viens: jārūnā un pēc tam arī jāklusās.

Tad nu, cienītās/cienījamie, esiet tik pieejami un atsaucīgi „zaļe-nieki”, ļaujoties pāris minūšu sarunām pie mikrofona. Elektroniski piefiksēto tad varēs dzirdēt ne tikai blakusstāvošie nometnieki vien. Jaunās tehnoloģijas jūsu sakumiņu ļaus saklausīt ne tikai Tēvzemē, bet (ar interneta palīdzību) jebkurā brīdī visā baltā pasaulē.

N.B. Ielāgojiet! Raidījums par šai nometnē piedzīvoto Latvijas Radio 1.kanāla ciklā „Tavs logs” ēterā būs saklausāms sestdien, 2.augustā, plkst.15:38 (ar atkārtojumu naktī uz svētdienu - 3.augustā 01:15). Mājās pārbraukuši, ja vien ir pieejams internets, to atradīsiet, klikšķinot: www.latvijasradio.lv

Rīt, 20. jūlijā, no pulksten 9 līdz 12.30 istabiņas jāatrāda viesnīcas dežurantei

Koklēm vAġAg sAusu lAiku

Stabuļu un kokļu mācībā notis uz papīra lapām uzrakstītas ar vārdiem, nevis uz nošu līnijām. Ievirzes vadītāja Anda Ābele stāsta, ka bijis jāizdomā pat ipaši ritma un nošu garuma apzīmējumi. Tas tāpēc, lai arī tie, kas nepazīst nošu rakstu, spētu iesaistīties spēlēšanā. Veicas ļoti labi - pat tie, kas iepriekš nav spēlējuši šo mūzikas instrumentu, pāris dienu laikā ir iemācījušies piecas dziesmas.

Šai ievirzei piektdiena ir nedaudz saspringta. Vakarā jāspēlē daudzinaimā, bet tikai šodien atklājies, ka daļu no dziesmām, ko dalībnieki visu nedēļu ir mācījušies nāksies mainīt ar citām, kuras iepriekš nav mēģinātas.

Vēl viens no satraukuma iemesliem ir tas, ka kokles var spēlēt tikai sausā laikā, jo tās ir gatavotas no koka un metāla, bet par to, cik Zaļeniekos laiks ir nepastāvīgs, šo dienu laikā esam pārliecinājušies ne reizi vien. Arī par noslēguma koncertu ir bažas šī paša iemesla dēļ. Jācer, ka laikapstākļi būs jaunajiem spēlmaņiem

Izrādes vietā - mistērija

Nometnes teātris šogad pārkāpj robežas un iestudē nevis izrādi, bet gan mistēriju. Tai ir veseli divi režisori un pat horeogrāfs. Mistērijas horeogrāfs Krišjānis Sants ir tik patriotisks, ka knapi paspējis uz savu vidusskolas izlaidumu, lai tikai spētu vairāk piedalīties izrādes tapšanā. Līdz izrādes sākumam laika vairs nav daudz, bet esot vēl ļoti daudz, daudz darba.

Viens no režisoriem, Kārlis Krūmiņš, stāsta, ka viņam ir ļoti liels prieks par ievirzes dalībniekiem. Viņam šķiet, ka tajā esot satikušies paši talantīgākie nometnes dalībnieki. Mirkli padomājis, Kārlis gan izlabo, ka tā laikam gluži nevarot teikt - gan jau kāds ir palicis arī ārpus ievirzes. Turklāt šīs ievirzes dalībnieku vidū var atrast ne tikai talantīgus aktierus, bet arī talantīgus dziedātājus un dejotājus.

Mistērijas pamatā ir kāds diezgan pazīstams darbs, kas gan ir krievu pārveidots atbilstoši iestudētāju vēlmēm. Līdz ar to, mistēriju skatoties, var ne tikai baudīt priekšnesumu, bet arī mēģināt uzminēt, kāds darbs ir mistērijas pamatā.

JĀzīmē, jĀvīlē un jĀpulē

Nez cik reizes esmu piedalījies rotkalšanas ievirzē un šoreiz beidzot tieku pie gredzena ar piekariņiem. Lūcija Kalniņa - gudra sieva, viņai vienai jātiek galā ar daudziem rotu kalējiem, tāpat uzdod visiem vienu un to pašu uzdevumu. Varam izvēlēties, no kura metāla gatavot savu gredzenu, raksti jāzīmē pašiem, jāvīlē, jāpulē un arī jāpagaida rindā,

kamēr Lūcija palīdz kādam citam tikt galā ar savu darbiņu. Daži puisi pienāk klāt no seno ieroču ievirzes, lai mudīgi pagatavotu sev vajadzīgos metāla galus ieročiem. Lūcija pat ierodas pēcpusdienā, lai palīdzētu tiem, kas vēlas strādāt arī ārpus paredzētā laika. Laiks pārāk ātri aizskrien, jo gribas vēl ko uzkalt, bet laikam būs jāgaida līdz nākamai nometnei.

Aija

Ber, maļ, kuļ, mīca un griež

Trešdien dodos tur, kur deguns rāda, precizāk, kur smarža velk. Kopā dzīvošanas mājā pirmajā stāvā, tieši preti dežurantes stikla pilij, ir durvis ar uzrakstu „Latviskā virtuve”.

Eju iekšā un, ziniet, mīļi, no fiziskas un dvēseliskas lab sajūtas netieku ārā, kamēr savu baloža guziņu nepielieku pilnu. Puiši...meitas...sievass...vīri...kā skudriņas tek, tek, tek... Vieni ber, vieni maļ, vieni kuļ, vieni mīca, vieni griež, vieni cep, vieni līdzī jūt un pa vidu grozās.

Izsekoju šai rosībai, līdz tieku skaidrībā:

- Virtuvē virieša rokas reizēm ir ļoti vajadzīgas, piemēram, lai pa 13 lāgi samaltu kaņepes, ko sviestam un zirņu pikām piejaukt klāt.

- Zirņu pikas ir “pirkstiņēdiens”.

- Ar kaņepēm apēdas ātrāk nekā bez.

- Cukurs un sāls rauga miklai jāber uz aci, bet obligāti jātrāpa mikla.

- Rauga miklu mīcot, jādusmojas,

jo tad labāki rūgstot.

- Jo vairāk apceptas „gaļiņas”, jo zirņu pikas kreptīgākas.

- Pat neesot „baltmaizes nīdēju partijā”, visi ir vienprātis - plātsmaize ir garšīgāka, ja cepta no rupja maluma miltiem.

- Linsēklās ir tik „gudras” vietas, ka, nedaudz apgrauzdētas, tās „jāieknābā” savas miesas veselības un ilgdzīvošanas nolūkos.

- Kaņepju sviesta blodiņu labāk nemazgāt uzreiz, jo var tā „pielaižties”, ka stiprums kaulos pat līdz rīta gaiļiem.

- Jānogas nav visas uzreiz jānoēd vai želejā jāaspiež. Tās var salikt mazos trauciņos ar visiem ķekariem, un saldētavā iekšā.

Es jau zinu, ka vairāk komandējumu pie Latviskās virtuves vadītājas levas Kušķes man nedabūt un es tikai iztēlē kāru muti vicoju iekšā linsēklu maizītes, pantāgu, auzu pārslu cepumus, Jāņu sieru - pat triju šķirņu.

DievA turēšAnA godĀ

Daudz ceļu izstaigāts, daudz ūdeņu aiztecējis, daudz likteņvēju cauri, pāri un iekšā pūtuši, saules un grūtdienību norietējušas kopš laikiem, kad tautasdziesmās iekodētā informācija ir bijusi sirds gudrība, ik ieelpa, ik mirklis, un nebija vajadzības ko skaidrot, analizēt, salīdzināt.

Latvijā skolas mācību programmas tautasdziesmas mēģina izdzīvot, pierakstīta grāmatu lappusēs, folkloras kopās - plaukt kā reibinošs un spēcinošs zieds, iekrītot kā dzīvinoša sēkliņa vēl atvērtā dvēselē un nonākot asinsritē, pamodināt to senču gudrību, ko zinātne cenšas izskaidrot, bet sirds sen saprot.

Vispirms sevi atklājam...tad Dievu... atklājot sevi, atklājam Dievu...

Grūti izsekot savas dvēseles ceļiem svētuma meklējumos. Ir gan malduguni, gan ceļazīmes. Par latvisko Dievapziņu ievirzes vadītājas Marutas Voitkus - Lūkinas vārdi.

„Pašuzlikts pienākums - rosināt manas tautas piederīgos piebiedroties dievturu saimei. Man dievturība ir kas daudz vairāk. Man dievturība ir esmes atskārtums, mans pasaules uzskats, pašas dzīvās dzīves brīnumainā uztvere...

Man dievturība ir viens un tas pats, kas pati esmes apziņa, brīnumainais atskārtums, ka ir. Tā ir mans garīgais satvars, manis pašas esmes kodols. Dievturības ietvarā es esmu „es” visumā. Es - šeit (tur, kur es atrodos); visums - laiks un telpa visos virzienos ap mani (mana apziņa); vārds dievturība izsaka, ka mans garīgais satvars ir pasaules uztveres latviskais variants un ka šī satvara pamatnostāja ir Dieva turēšana (godā).

Godbijībā apzināties visu caurstrāvojošo likumību katrā mirklī, katrā norisē, katrā šķītumā - tā, lūk, ir dievturība.

Dievotā pasaulē cilvēks elpo vienu un to pašu gaisu, ko elpo dievi. Latvijā tas - vīstoša kalme Jāņu naktī, jūras

NAv tĀdu lĀču, kAs Ausis spēj nomīcīt

Es tam svēti ticēju – ausis man lācis bērnībā ir nomīcījis, dziedamā rīkle kalējam nav atrādīta un rokas ir vajadzīgas, lai mūzikas instrumentam putekļus noslaucītu.

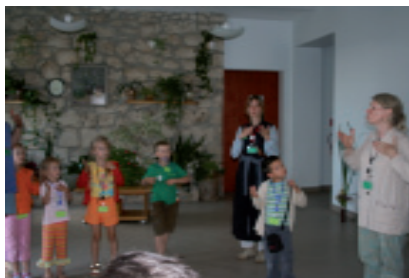
Pievakares ievirzē dodos pie Ilgas Reiznieces uz ievirzi Folklorā ģimenei.

Skaitu... Vieni pieci, otri pieci...līdz otram desmitam. Maziņi, mazi, vidēji un lieli cilvēki apli sasēduši, apkārt acis nemet, bet visbiežāki uz lielo somu, viens uz otru un uz Ilgu, kas visu notikšanu šeitān diriģē.

Domāju, pasēdēju malīnā, burtnicā pierakstīšu svarīgākās ziņas. Nekā!

Vajag muti izstaipīt. Savelku atbildīgu ģimi un gaidu, kas stieps. Izrādās, tālu nav jāmeklē, pašai vien patskaņi - A, E, I, O, U - pār lūpām jādabū tā, lai mute saglabā atvērtību līdz ausīm. Pamēģiniet pie spoguļa, ļoti jautri! Pirmais prieka vilnis sirdi ir saviļņojis.

Pieredzējušākie zina, ka tūlīt sekos iepazīšanās ar kādu mūzikas instrumentu, kas šoreiz ir kokle. Izrādās, Latgales kokle gluži kā putns ir ar spārnu un, ausi tam pieliekot klāt, skaņa ievibrē pašu klausītāju.

Tad visi tiekam pie senākā mūzikas instrumenta. Katram plaukstās pa akmentiņam ritma sišanai. Tas nav sāpīgi, tas ir jautri. Otrais prieka vilnis.

Mūzikas instrumentu klāsts tiek papildināts, jo noslēpumainā soma atklāj savu saturu: metāla, ādas, koka mūzikas instrumenti. Pat izžāvēts ķirbis skanīgu pielietojumu atradis.

Bērni nav divreiz mudināmi. Katrs tiek pie sava, lai caur augumu izjusto ritmu ar mūzikas instrumenta starpniecību darītu dzirdamu. Tad „ķeram” vijolīti, tad meklējam labākās ausis, tad skaņai paklanāties un rotaļās ejam.

Priekā dvēsele viļņojas un spītīgā kaza ar mieru debesīs kāpt un Dievam teikt: „Nav tādu lāču, kas ausis spēj nomīcīt. Rokas spēj ne tikai

Kam Āķis lūpā, tAm...

Grūti noticēt, bet fakti un skaitļi runā paši par sevi: ja istajā laikā un vietā satiekas patiesa interese, dedzīga vēlēšanās, rokas bez cimdkiem un īsts meistars, tad klūdziņu pīšanas amata prasmes apgūstamas 5 nodarbībās.

Un acij tikamās praktiskās lietas - augļu, tortes un cepumu trauki, paplātes, sienas dekorī, grozi un groziņi, tirgus „somas”, lampu abažūri, uz kurām gadatirgos noskaties, - var kļūt pieejamas, jo pats (pati) vari uzpīt.

Ievirzes vadītāja Jura Ventaskrasta aizrautība ilgst nu jau 25 gadus. Pirmsākumi meklējami Liepājas kultūras nama studijā „Kursa”. No 1998.gada meistars ir vadījis 36 grupas, vidēji 10 cilvēki katrā. Tad nu parēķiniet un saprotiet, cik tas ir drosmīgi- pasaulē „laist” 360 konkurentus!

3x3 nometnēs vien caur meistara rokām 61 pinējs „izgājis”, tā teikt, pilnīgi sveiks, bez raizēm par klūgu sagatavošanu, varbūt ar kādu neplānotu tulznu plaukstās.

Juris amata noslēpumus neslēpj, un ikviens ievirznieks jau nometnē tiek pie pašdarināta kārumu trauka, groziņa, rokassprādzes. Daži, kam „āķis lūpā”, ne tikai pēc „loma” kāro, bet arī pēc „makšķeres” jeb instrumentiem – klūdziņu šķēlamā

Floristikā apguvA vAirĀkAs tehnikAs

Floristikas ievirzes dalībnieki strādāja ievirzes vadītāja Druvja Ciriša mājās „Lauros”, kuru pagalmā dalībniekus sagaidīja majestātiskas dzērves, pretim lidoja koši tauņi, bet zem seniem kokiem bija paslēpušies pelēni un citi mazi dzīvnieciņi, kas tapuši no dažādiem materiāliem.

Skatot nedēļas laikā tapušos darbus, cilvēki ir pārsteigti, ka tie ir tik dažādi. „Floristika nav tikai ziedu pušķu gatavošana. Mans mērķis nometnē bija parādīt dalībniekiem vairākas tehnikas, lai cilvēkiem ir darbi, ko aizvest mājās. Es būšu ļoti priecīgs, ja viņi kādā brīdī atcerēsies nometni un pagatavos vēl kādu dekoratīvo spilventiņu no siena, fotorāmīti vai dekoru,” stāsta

ievirzes vadītājs. Viņš gan atzīst, ka nometnē bijis ļoti maz laika, tāpēc bijis jāstrādā ļoti intensīvi, pat naktīs. „Mani priecēja, ka cilvēki bija ļoti atsaucīgi un gaiši. Piedodiet, ja kādā brīdī biju asāks!” sacīja Druvis. Viņš savā dārzā bija atvēlējis vietu samtenēm, kuras otra ievirzes vadītāja Ģertrūde Tomašūna plūca un gatavoja pušķus, ko dāvinājam nometnes jubilāriem, ciemiņiem.

Cirst, griezt, durt

Ievirzes vadītājs Andrejs Janovs iepazīstināja ar ieročiem, kā stāsta ievirzes dalībnieks Gunārs Strods, kas atrasti Latvijas teritorijā, to izgatavošanas tradīcijām, pielietojumu un likteņiem.

Viens no senākajiem karavīra ekipējumiem, kas savas pozīcijas saglabājis līdz mūsdienām, ir karamakss – īsais zobens vai garais nazis, kas sevi apvienojis trīs funkcijās: cirst, griezt, durt. Sava kompaktā izmēra un formas dēļ tas ir bijis ļoti ērts lietošanai gan kauju vajadzībām šaurās, aizaugušās, grūti pieejamās vietās, jānot ar zirgu u.c., gan praktiski sadzīvē. Mūsdienās kramasaksu izmanto Latvijas armijas specializēto uzdevumu vienībās.

Šaujamieroču apskats aptvēra laika posmu no 19.gs. līdz 20.gs.70.gadiem, kas iezīmēja revolveru, pistoļu, mašinpistoļu, automātisko ieroču attīstību un lietošanu.

Paralēli ieroču apskatam tika izsekoti dažādi vēsturiskie jautājumi, cīņas taktikas, kas izraisīja aizrautīgas un vērtīgas diskusijas.

Ar skAtienu slepeni nogAlinot

No malas pienācējam grūti saprast, vai šē teātra izrādī sagaidīt vai sporta spēlēs iesaistīties. Akustiski ļoti skanīgā telpa rada bišu stropa iespaidu, un piena pakas monologs liek domāt par skatuviskām izdarībām.

Ievirzes vadītājs Eduards Krūmiņš pastāsta par „kauliem”, uz kuriem tad „miesa” būvējas. Nodarbibu pamatbūtība ir atraisīt „snaudošos” radošos spēkus, ne tikai runājot, bet šai procesā iesaistot visu augumu.

Katrā nodarbībā ir iemēģinājuši ko jaunu: ir bijuši gan viesi no Dživrišijas (ļoti īpatnēji radījumi), gan pārtapuši par dažādiem priekšmetiem vai dzīvām būtnēm, gan otru pāri lieku roku pieaudzējuši klāt papildu emociju izpaušanai, gan dažādām lietām ļāvuši runāt cilvēku valodā, gan piedzīvojuši „miršanu” uz skatuves.

Lai to paveiktu, iepazīnušies ļoti neparastā veidā, cits citu ar skatienu slepeni nogalinājuši un katrā nodarbībā aizvien atraisījuši improvizēšanas spējas.

Gundars Biriņš nevarējis izvēlēties pēcpusdienas ievirzi, atnācis kopā ar meitu un tā arī palicis. Iepaticies, jo ikdienā tā nesanāk izpaust sevi un gluži kā bērnībā pakēmoties, ļaut vaļu fantāzijai. Bez turpinājuma apgūtais nepaliks, to iedzīvinās mājās vai pie draugiem viesojoties.

Veido nometnes vēsturi

Timekli datortikla viltībās virzīja Velta Mika. Visādi gāja ar dalībniekiem - kādi 6 dezertēja, arī kadru mainība bija liela, beigās izturēja tikai viens pieaugušais, pārējie – skolēni.

Neskatoties uz visām likstām, izdarīts bija pietiekami daudz. Galvenie uzdevumi bija trīs:

- 3x3 arhīva materiālus pārveidot elektroniski, lai varētu apskatīt www.3x3.lv;

- apkopot materiālus par Zaļenieku nometni (pabeigs gan Velta pati), izmantojot pašu ievirzes dalībnieku intervijas, filmētos materiālus, fotogrāfijas;

- iemācīties kodēt un izveidot pašiem savu mājaslapu. To izdarīja 10 dalībnieki.

Ievirzē ir 4 iepriekšējā gada dalībnieki, kas turpina arhīva apstrādāšanu, - Aleksis Sarma un Raitis, Dāvis un Sandis Freimaņi.

Velta grib īpaši pateikt saviem ievirzes dalībniekiem paldies par to, ka tik grūtas lietas bija gatavi pamācīties un pacietīgi pabeigt.

Iveta

Lai sAvu Augumu veselu turētu

Troka, kas troka, bet nav no Latgales. Tā ir zāļu sieva, pļavas meita Līga Reitere no Ventspils, kas nometnes laikā pulka ievirznieku pļavas gudrībām izskolojusi ļoti atraktīvā un aizrautīgā veidā. Reizēm robeža starp nopietno un joku izšķīst un hiperbola kļūst par vienu no asociācijām, kas ļauj svarīgu gudrību paturēt galvā un tuvu pa rokai lietošanai.

Izrādās - ja esam savam augumam kādu skādi piedzīvojuši, pļava, kas mums tepat blakus, ir vesela aptieka. Kājas min to, ko pateicībā ar rokām būtu jānoplūc.

Līga ļoti nopietni šai lietai ir ķērusies klāt, jo skolas vestibilā pašā publiskākajā vietā pāri par 100 dažādu ārstniecības augu kā eksāmena eksponāti ir ievietoti mazās stikla burciņās un auklā iekārti alfabēta secībā tie augi, kas tepat nometnes apkaimē savākti. Tā tiek nodrošināta absolūta pieejamība, lai nometnes noslēgumā ikviens dalībnieks varētu nokārtot pārbaudījumu un saņemt sertifikātu par apgūtajām gudrībām.

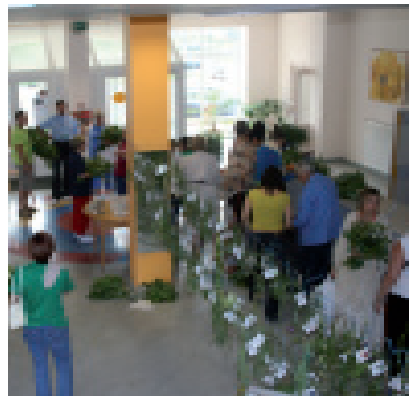
Vienam pAr lielu, citAm pAr mAzū...

Vilku ievirze nometnē ir kupli apmeklēta. Līdz trešam desmitam lielāku un mazāku vilcēnu katru pēcpusdienu ir bijuši kopā ar ievirzes vadītāju Jāni Ati Krūmiņu.

Ir pulka zēnu, kas bērnudārzam ir par lielu, bet citām ievirzēm par mazu. Viņi ir kopā, lai nedaudz ieskatītos un apgūtu seno latviešu karavīru gudrības, izjustu saikni ar dabu un apjaustu, cik lielā mērā tā var kļūt par „skolotāju”. Tieši tāpat kā sendienās, kad vilka spēks un gudrība, neuzvaramība, bezbailība, rūpes par saviem pēcnācējiem ieplūda senā karavīra asinsritē un veidoja gara spēku.

Pilsētas mūros dzimušam un augušam cilvēka bērnam mežs gluži kā pasakā ir brīnumu, briesmu un pārbaudījumu pilns. Tur ievirznieki dodas, lai sameklētu savam lokam isto lazdu. Jo taisnāka, jo esot labāka. Kāds šīs gudrības apgūst pirmo reizi, kāds jau otro, un ievirzes vadītājam ir svarīgi, lai tēvi noticētu - šādas nodarbes īstenošanai nav vajadzības pēc īpašas darbnīcas, pilnīgi pietiek ar to, ka ir cirvis, āmurs un nazis; tas ir vērtīgs laiks abiem, kurā var darīt kopā to, kas svarīgs un nozīmīgs dēlam.

To atzīst arī Edmunds Barkāns un Reinis Ceplis, kas ļoti palīdz Jānim ievirzīt istajos darbos vilcēnus, palīdz

Tās nav vien plikas sarunas, kas ievirzē notiek. Teorija mijas ar praktiskiem jeb jēstriem uzdevumiem: zāļu lasīšanu, trejdeviņu ziedu slotiņu siešanu, pirti iešanu, tēju vārīšanu un dzeršanu. Katrs ievirznieks arī taustāmu dāvanu ir dabūjis līdz – „svētdienas” tēju sirdsmieram, kas, atgriežoties no nometnes, mājās dzerama, lai daudz jo daudz sirdstikamu mirkļu, gudrības un savu augumu veselu turētu.

Brāļi Haralds un Edgars Barkāni ar pašdarinātajiem lokiem

tikt galā ar loka liekšanu un sprieģošanu, lāpu taisīšanu.

Pēteris Reiters ievirzē ir pirmo reizi, daudzas gudrības jau ir apguvis patstāvīgi, bet lāpas taisīšana ir jaunatklājums. Viņu aizrauj komandas gars, un stopnieku nekad nevar būt par daudz.

Justs Ceplis atzīst, ka šī ir labākā ievirze nometnē, un viņš nav vienīgais, kas tā domā.

Āris Pūseps apsolijs draugam loku uztaisīt.

Jaunami, kas ir ienākuši Vilku ievirzē, ir senā istu vīru spēle “Ripās sišana”, kas nedaudz izskatās pēc hokeja, un vilcēnu iesaistīšana daudzīnājuma rituālajās darbībās. Un tā ir tāda īpaša sajūta, katram sava, kāda varbūt tikai kādam spēle

Garšīgākais Alus Latvijā – Brenguļu Alus

Alus darišanas ievirzes dalībnieki un viņu vadītāji Viesturs Zariņš un Edgars Svētiņš, izgaršojot vairāk nekā desmit alus šķirnes, šodien par gardāko Latvijas alu atzina Brenguļu alu.

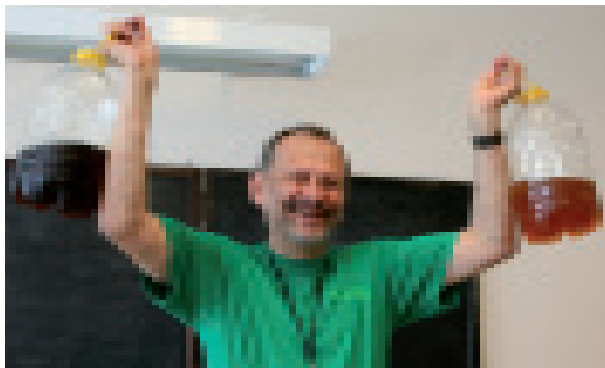
Alus darišanas ievirzes dalībnieki šonedēļ ne tikai izzinājuši alus darišanas vēsturi un tradīcijas, izgaršojuši dažādu valstu dažādas alus šķirnes, pabijuši Tērvetes alus darītavā, bet arī paguvuši darīt medus mīestīņu paši. To, kāds tas būs izdevies, varēs novērtēt ieviržu izstādes laikā.

Kas latvietim ir alus?

Vēsturniece Linda Dumpe stāstīja, ka alus līdz 17.gadsimtam ir vienīgais zemnieku svētku dzēriens jeb rituālais dzēriens. Gadā, kad nepadevās mieži, bija mazāk arī svētku. Kad alus bijis izdzerts, tad svētki bija beigušies, par zīmi tam uz šķīvja lika alus mucas tapu. Sējot, lai mieži kuplāk augtu un iegūtu labākas alus miežu ražas, zemnieki to sēklas aplaistīja ar alu. Kannureģi prata zilēt nākotni pēc alus putām.

V.Zariņš uzsvēra, ka nākotne ir tām Latvijas alus darītavām, kuras specializējas īpašu alus šķirņu ražošanā, jo mazajiem brūžiem nav vajadzības konkurēt ar lielajām alus darītavām, ražojot ļoti līdzīgus alus. Kā piemēru var minēt SIA „Brūveris”, kurš vienīgais Latvijā ražo kviešu alu, gaišo, sarkano un tumšo ingvera alu.

Izgaršodami alu, ievirzes dalībnieki arī dziedāja dziesmas par alu un dalījās pieredzē par dažādu alu garšas īpašībām.

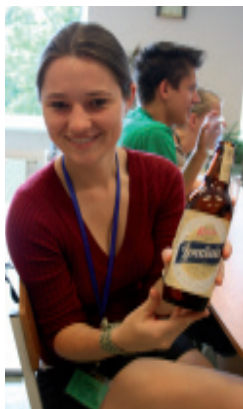

Viesturs Zariņš priecājas, ka dalībnieki bija vienprātīgi -gardākais alus Latvijā ir Brenguļu alus.

Ievirzes vadītājs bija sarūpējis alu no dažādām valstīm. Par gardāko svešzemju alu atzina beļģu „Leffe”.

„Es uzzināju par alus darišanas tradīcijām, šķirnēm un nogaršāju daudzus alus. Man labāk patik tumšie ali, un Latvijā tie ir daudz garšīgāki nekā ASV,” stāstīja Anna Jansone no ASV.

Žurnālistikas ievirzes dalībnieki šoreiz izmēģināja roku, aprakstot humoristisku un smieklīgus atgadījumus.

Atved Agritas ādu

Noklausīts muižas vestibālā pusdīvos naktī (noklausījās Inese Krūmiņa). Enerģiskas sievietes balss: „Mēs nupat atvedām Agritas Krievijas ādu!” Un jau klusāk: „Nē, ne gluži viņas pašas...”

Svetlana

Smieklīgais atgadījums

Vakar aizmigu. Tas notika vakar ievirzes laikā. Iepriekšējā vakarā biju dancojusi līdz naktij un jutos nogurusi. No sākuma tikai atbalstīju rokas pret galda virsmu, bet tad manīju, ka žurnālistikas ievirzes vadītāja runā arvien klusāk un klusāk...Tad tā paskatījās iečabējās blakus sēdošās meitenes (Beātes Krūzes) papīri, es pamodos, bet pēc dažām minūtēm (vismaz man tā šķita) mani krata, bāksta, biksta un grūsta: „Celies, celies taču!” Šoreiz biju tā pa istam aizmiguši! Vēlāk redzēju, ka neesmu vienīgā guļava, jo nākamajā rītā ievirzes un arī pēcpusdienas ievirzes laikā dažs labs

Rezultāti

Par „Draugu koku” koku kļuva priede

Konkursā par „Draugu koku” visvairāk jeb 30 balsojumus saņēma Zālenieku dabas parka daudzžuburu priede.

Bērni izmērīja tās apkārtmēru, kas bija 2,9 metri. Balsotāji bija norādījuši, ka tas ir vietējais koks, kas simbolizē latviskumu, stiprumu, skaistumu. Tas ir pieejams, jo ir tuvu atpūtas vietai un šosejai. „Draugu koks” tika godināts ar dziesmām, un pie tā tika ierakta zīme „Draugu koks”.

Komentārs

Manas domas par nometni

Es domāju, ka nometne ir brīnums, pasaka. Es esmu nometnē pirmo reizi, un man šeit ļoti patīk. Laba organizācija un informācija. Labi sadzīves apstākļi. Nometne ir skaistā vietā (man Latvija ir visskaistākā tik un tā). Ir dažādas interesantas lekcijas. Ekskursija arī visiem patīk. Šeit ir plaša ieviržu izvēle. Bet es tikai mācos latviešu valodu, es esmu no Krievijas. Pirmo reizi es dzirdu „dzīvu” latviešu valodu un runāju latviski visu nedēļu. Es domāju, ka nometnē jārunā tikai latviski, tāpēc cilvēkiem no Krievijas nevajadzētu dzīvot vienā istabā, lai savā starpā nerunātu krieviski. Es domāju, ka, lai labāk iedziļinātos latviešu valodā un kultūrā, nometnei jānotiek 10 dienas. Cik labi, ka mums ir latviešu valodas mācīšanās ievirze! Un es ar prieku apmeklēju mazo bērnu guldināšanu, tāpēc ka vadītāja runā lēni. Es gribētu, lai visi vadītāji runātu lēnāk. Bet nometnē ir tikai 30 vai 40 cilvēku no citām valstīm. Citi ir no Latvijas, un viņiem tāda runāšana ir laba.

Elīdija

Siliņš Zaļumos

Kur palika pusmuca medaļus, Tomašūn? Pēc Daudzinājuma tas tika dalīts homeopātiskās devās no nenosakāma lopiņa raga. Kā mēs zinām, ka vēl palikusi pusmuca? No liešanas leņķa- ja muca būtu tukša, tad, lejojot krūzē, dibens būtu tieši pret debesīm. Nebija, un rezultātā nometnes priekšnieks degustēs pa Jelgavu mums domāto alu! Kauns!

*

Iegāju pie maskām un Iellēm. Kur abi ievirzes vadītāji Kirmuškas? Norvēģijā! Jūs varat iedomāties?

Viņu vietā, atrauts no zābaku šūšanas, iebāzts nabaga Purciems. Kurpniek, paliec pie savām liestēm! Vai tautas sakāmvārdi nav vairs cieņā?

*

Man ļoti žēl, Zigmār Kriston, bet es tevi sūdzēšu tiesā par līguma laušanu. Tavas vainas dēļ es paliku bez aplausiem, bombongas un man ir materiāli zaudējumi. Es biju aicināts uzņemties atbildīgo Elzas Rozenbergas vecpapiņa lomu. Šai sakarībā es iegādājos:

- garu bārdu, 1 metrs- Ls 10.00
- līmi, 1 tūbiņu- Ls 5.00
- spieķi, koka- Ls 20.00

- braucamos ratiņus-Ls 1000.00
- veselības apdrošināšanu uz vienu gadu-Ls 800.00

- Kapa vietu, depozīts- Ls 50.00
- Sāpju nauda- Ls 10000.00
- Dažādi izdevumi (kas vēl varētu ienākt prātā)- Ls 500.00

Kopā: 12 385.00

Ja samaksāts līdz vakariņām, tad 10% atlaide.

Kā dzird, tad par tiesas darbiem domā ar Kalniņu levu. Viņa gājusi filmēties tāpēc, ka viņai solīta laba kleita, kas pēc filmēšanās atkal atņemta.

Filmu vakarā par Aspaziju, istā vārdā Elza Rozenberga, piedalījās, bez divām Elzām un vienas Aspazijas, arī Jānis Pliekšāns, neskaitāmi brūtgani, nometnes koris un mūziķi. Režisors-Edgars Grete.

Ko mēs uzzinājam no filmu vakara?

Mēs uzzinājam, ka

-Elza Rozenberga ir Daukšenu saimniekmeita

-Elza ir no Zaļeniekiem

-Elza ir dzīvojusi zaļi

Filmā visumā dominēja Rokpelņu

Ulda Siliņa grāmatu lasot

Nepasūtīta recenzija

- Jūs esat tips!
- Kāds?
- Mans!
- ???
- Nenormāli normāls un nemorāli morāls.

U.Siliņa fanu kluba Vecais ūpis sabiedrisko attiecību speciāliste Skarleta

dinastija.

Tautas dzejnieku Jāni Pliekšānu tēloja Kārlis Rokpelnis. Pilnīgi neatšķirams no istā Raiņa, ja aizver acis. Kad intervijā viņam prasīja, kā viņš ticis galā ar savu lomu, Rokpelnis deva Raiņa cienīgu atbildi: pastāvēs, kas pārmainīsies. Viņa kundze tēloja Aspaziju jau brieduma gados ar sidraba šķidrautu ap pleciem un intervijā teica Holivudas cienīgu runu: "Es uz šo brīdi esmu gatavojusies visu mūžu. Paldies mātei, paldies tēvam un citiem radiem."

Ance Rokpelne bija vidējā Elza-Aspazija, un viņas guļamistabas skati bija domu rosinoši un Austrālijā būtu rādīti M, MA vai R kategorijā. Atsevišķos mīlestības skatos operators pat nogrieza skaņu (kopā ar skaņu filmu varēs skatīt R, bet ar skaņu vien bez bildes - XXX kategorijā). Ance ieies nometņu vēsturē kā Zaļenieku Marilīne Monrō. Intervijā jautāta, kā viņa satikusi ar savu jaunāko variantu, Ance atbildēja: "No abām Elzām man tika tās labākās ainas." Tik tiešām!

Salēnu Jāni tēloja Alberts Rokpelnis ar neviltotu, zemniecisku staltumu. Filmā viņš vēl nebija ticis pie savas pļaujammašīnas un cirta zāli ar izkapti.

Bija arī citi tēlotāji, bet, tā kā uz ekrāna viņu vārdi neparādījās, tad arī šeit viņi nav atzīmēti. Teikšu atklāti, ka mans moto ir, bija un būs: ja tev nav nekas slikts ko teikt, tad turi savu muti ciet!

*

Lūk, ko man raksta Andrejs Ozols: Protams, vecam vīram ir patīkami, ka viņam ir jauna sieva. Pateicoties Zaļeniekiem, es kļuvu savas mazmeitas vīrs, bet mana sieva par mazmeitu.

Sirsniņi apsveicu! Galvenie nopelni te ir datu bāzei.

*

No Kleopatras mutes: "Vinetai jau ir augums, man tikai pupi vien."

Lustīgs šur, lustīgs tur...

„Danču šovakar nebūs? Kā nebūs? Nemaz nebūs?” ceturtdien pēc Brīvā mikrofona dzirdēju daudzus izmisīgi prašņājam. Kā nu neprašņāsi, ja Ilgas Reiznieces vadītā „vēlā vakara ievirze” ir šīs nometnes vispulkāk apmeklētā nodarbe.

Zaļenieku 3x3 ir iepriecinoši daudz jauniešu un gandrīz visus viņus ik vakaru var sastapt uz danču grīdas. Pasīvo novērotāju un malā sēdētāju šeit gandrīz nav – krēslos uz brīdi atkrit vien tie, kurus kājas vairs nenes vai kuriem pēc 15. nodejotās dejas aprūcies skābeklis. Arī nometnes

mazākās gaiši zaļās atvases līdz danču pirmajai pauzei nav gulēt noliekamas, pat piesolot saldējumu brokastis. Tāpat prieks vērot, cik vietējie Zaļumnieku jaunieši ir aktīvi dancotāji – pat kautrigākie, mīkli pavērojuši, met kurpes kaudzē pie durvīm un dodas „lekt tiem citiem līdz”.

Milzīgs paldies un cepuri nost muzikantu – Ilgas un Kristapa, Andra un Daiņa - izturības priekšā, kuru četrus nakšu garumā spēlētie danči, pat beidzoties divos no rīta, dancotājiem allaž šķiet mazliet par īsu.

Inga

No redakcijas

RAkstijām, rAkstijām un uzrAkstijām!

Jā, arī šī gada septiņi 3x3 avīzes numuri ir iznākuši. Burtiem pilni pierakstīti, dažām bildēm papildināti. Bet ne tikai izlasīšanai. Arī vēsturei. Jo tur, kur satiekas gandrīz 400 cilvēki, rodas sava pasaule, kas veido savus tikumus, likumus un savu vēsturi. Mēs bijām klāt.

Rakstīja Rasma, Daiga, Iveta, Sandra, Mairita, Daina, Daiga, Uldis, arī

es. Fotografēja Daiga un Mairita, zīmēja Agrita. Paldies! Tādas avīzes otrreiz vairs nūdien nebūs, jo - ja arī vēlreiz satiksimies - tad citā vietā, laikā, noskaņojumā, domās, idejās, vērtējumos un sajūtās.

Vai "Zaļe-Nieks" bija nieks? Nē, nekādas niekošanās patiešām nebija. Mēs rakstījām, rakstījām un uzrakstījām!